

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci žalobce: **Brož-cz spol. s r.o.**, IČO: 25174151, se sídlem ČSLA 36, Planá nad Lužnicí, zastoupený JUDr. Ladislavem Novotným, advokátem se sídlem tř. 9. května 1282, Tábor proti žalovanému: **Bamia Line s.r.o.**, IČO: 61503746, se sídlem Šimonova 1109/3, Praha 6, o zaplacení částky 1 125,30 EUR s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 9. listopadu 2016, č.j. 7 C 276/2014-78, takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení 3 194,40 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ladislava Novotného.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 1 125,30 EUR s úrokem z prodlení, které žalobce požadoval po žalovaném za přepravu zboží z Holandska do České republiky. Předchozí rozsudek pro zmeškání byl zrušen odvolací soudem, proto soud nařídil jednání, ke kterému se žalovaný bez omluvy nedostavil. Soud vycházel ze zjištění, že zboží z Holandska mělo být vyloženo kromě jiného v Litvínově dne 5.8.2013 v 10.00 hod. Žalobce při jednání uznal, že k vykládce došlo až následující den, což podle tvrzení žalovaného a jím předložených dokladů způsobilo problémy holandskému zákazníkovi, který proto neuhradil žalovanému přepravu. Žalobce ale namítl, že žalovaný měl možnost uplatnit slevu z přepravy nebo nárok na náhradu škody, což neučinil. Na fakturu už nereagoval a nezaplatil ji ani po upomínce. Soud I. stupně posoudil nárok podle vyhl. č. 11/1975 Sb. - Úmluva o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě. Dle čl. 17 dopravce odpovídá kromě jiného i za překročení dodací lhůty. Dle čl. 30 nárok na náhradu za překročení dodací lhůty může být uplatněn jen tehdy, byla-li dopravci zaslána písemná výhrada do 21 dnů poté, kdy byla zásilka dána k dispozici příjemci, což v daném případě žalovaný ani netvrdil. Tuto výhradu uplatnil až v rámci procesní obrany.

Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil, a z toho důvodu nemohl být poučen podle § 118a o.s.ř. (o potřebě doplnění tvrzení a navrzení důkazů). Soud proto žalobě vyhověl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek, právní zastoupení, cestovné k jednání a náhradu za promeškaný čas advokáta, včetně 21 % DPH v částce 27 177,10 Kč.

Proti rozsudku podal žalovaný včasné odvolání a namítl, že dne 7.8.2013 zaslal žalobci včas písemnou výhradu k nedodržení termínu vykládky, což doložil kopií e-mailové zprávy. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako neoprávněná.

Žalobce ve vyjádření k odvolání, ke kterému byl soudem vyzván, uvedl, že tvrzení o zaslání písemné výhrady o nedodržení termínu vykládky je irelevantní, neboť je žalovaný uplatňuje až v rámci odvolání v rozporu se zásadou koncentrace řízení a neúplné apelace. Navrhl proto potvrzení rozsudku.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek (§ 212 a násl. o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Soud I. stupně správně zjistil skutkový stav, věc posoudil správně i po stránce hmotněprávní, své úvahy dostatečně a srozumitelně vysvětlil v písemném vyhotovení rozsudku, a proto lze na jeho odůvodnění odkázat.

Není sporu o tom, že účastníci uzavřeli smouvu, jejíž součástí byla i dodávka zboží z Holadnska do Litvínova, kde měla být předána dne 5.8.2013 v 10.00 hod. Žalovaný už v odporu proti vydanému platebnímu rozkazu namítl, že termín vykládky bylo nezbytné dodržet, neboť na ni čekali holandřané, přesto termín nebyl dodržen a holandský zákazník neuhradil přepravu, o čemž byl žalobce informován. Svá tvrzení doložil objednávkou a e-mailem holandského zákazníka ze dne 6.8.2013 s laickým překladem. Na to žalobce reagoval dne 20.1.2015 tím, že nedodržení podmínek přepravy není pravdivé, že zboží jednu zásilku vyložil nejprve 5.8.2013 v 7.00 hod. v Boru u Tachova a téhož dne předmětnou zásilku v Litvínově, což pro vzdálenost 165 km mohlo být s mírným zpožděním (čl. 23). Přitom v rozporu s tímto tvrzením připojil žalobce k žalobě kromě jiných dokladů o doručení zboží žalovanému z Rotterdamu do Litvínova dne 6.8.2013. Na to reagoval žalovaný tvrzením, že termín dodávky nebyl dodržen, zboží bylo vyloženo až následující den a urgentní zásilka pro řešení havarie, na kterou čekali holandští technici, nebyla v daný termín k dispozici (čl. 27). Žalobce své stanovisko nezměnil ani při jednání 15.7.2015, až při jednání 9.11.2016 žalobce uznal a nespороval, že vykládka předmětné zásilky byla skutečně realizována v rozporu s objednávkou místo 5.8.2013 až 6.8.2013, tedy o den později.

Popsané procesní jednání žalobce, který sám odporoval svým listinným důkazům, jakkoliv je nestandardní, nemůže nic změnit na správnost napadeného rozsudku. Důvodem je především skutečnost, že žalovaný se nedostavil k jednání, při kterém byl vyhlášen napadený rozsudek, ačkoliv tentokrát nebylo pochyb o tom, že se o jednání včas dozvěděl. Tím, že na jednání nereagoval, se připravil o možnost být poučen o potřebě prokázat své tvrzení o tom, že splnil postup přepepsaný vyhláškou č. 11/1975 Sb., jejíž čl. 19 a čl. 30 bod 3 soud I. stupně odcitoval. Žalovaný sice už v odporu tvrdil, že žalobce informoval o problémech s pozdní dodávkou, ale protože žalobce nepřiznal doručení žádné výhrady od žalovaného (viz protokol o jednání z 9.11.2016), měl žalovaný možnost prokázat své tvrzení listinou, kterou by podle obsahu bylo možno posoudit jako výhradu pozdního doručení.

Při jednání soud I. stupně poučil účastníky (přítomnou stranu žalující) o potřebě uvést všechna tvrzení a předložit důkazy před vyhlášením rozsudku (§ 119a o.s.ř.), což žalovaný

neučinil do tohoto jednání a poučení se mu nedostalo jen pro neomluvenou nepřítomnost při jednání. Nedostatek důkazu se žalovaný snažil napravit až v rámci odvolacího řízení, ale odvolací soud už k listině ze 7.8.2013 nemohl přihlížet a jakkoliv ji hodnotit. Podle § 205a o.s.ř., o kterém soud I. stupně také informoval při posledním jednání, totiž platí, že důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou v odvolání přípustné jen v případech uvedených pod písm. a) až f), z nichž žádný se nevztahuje na daný případ.

Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný včetně výroku o nákladech řízení (§ 219 o.s.ř.).

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada za jeden úkon právního zastoupení a jednu paušální odměnu podle § 7 a § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.

Proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání.

Praha 20. září 2017

JUDr. Daniela Benešová v. r.
předsedkyně senátu

*Za správnost vyhotovení:
Kateřina Dvořáčková*